

[Arbejdsministeren]

Betænkningen og de tilhørende delrapporter samt sekretariatets arbejdsnotater giver et godt grundlag for overvejelser og drøftelser af fordelingspolitiske spørgsmål, og de foretagne analyser vil i mange år frem kunne indgå i det lovforberedende arbejde. Det er et meget omfattende materiale, der er fremlagt, og det vil føre for vidt at gengive indholdet her.

Regeringen har noteret sig kommissionens udtalelse om, at dens forslag på kort sigt er underlagt de samme realøkonomiske vilkår som den almindelige økonomiske politik. Dette indebærer, at det bedste middel til løsning af lavindkomstproblemerne er øget produktion og øget produktivitet. Herigennem skabes de bedste forudsætninger for at øge indkomstniveauet, både generelt og specielt for de laveste indkomster.

Hovedsigtet med regeringens økonomiske politik er netop at skabe nye muligheder for investeringer, produktion og beskæftigelse og dermed gøre det muligt at øge realindkomsten på et realistisk grundlag.

Disse mål skal nås ved at bekæmpe inflationen og styrke konkurrenceevnen gennem en langsommere udvikling i lønomsætningerne og en nedbringelse af det offentlige underskud. Herigennem skabes grundlag for en lavere rente og en stabil valutakurspolitik.

Den økonomiske politik vil således bidrage til en løsning af lavindkomstproblemerne gennem en generel bedring af levestandarden. Men måske vigtigere er den stigning i beskæftigelsen, der ligeledes vil blive et resultat af regeringens politik. Som også fremhævet af lavindkomstkommissionen er stigende beskæftigelse en nødvendig betingelse for reelle velfærdsforbedringer. Det er ikke muligt på det eksisterende grundlag at forvente, at vi nærmer os den fulde beskæftigelse i de allerførste år, men det er regeringens mål, at der skal ske en massiv fremgang i beskæftigelsen i form af varige job i den private sektor.

Resultatet af denne indsats vil være et væsentligt bidrag til en løsning af de problemstillinger, der er omtalt af lavindkomstkommissionen.

Inflationen omfordeler i høj grad indkomsterne i samfundet fra de økonomisk svage til de økonomisk stærke. En nedsættelse af inflationstakten vil have positiv virkning set i en lavindkomstsammenhæng, idet det vil væ-

re til fordel for de personer, der ikke ejer fast ejendom, og hvis indkomst og formue ikke følger med i inflationsudviklingen.

Som led i de nødvendige strukturændringer er det endvidere påkrævet at forbedre de mekanismer, der skal sikre en hensigtsmæssig fordeling af såvel arbejdskraften som de øvrige produktionsressourcer til de områder, hvor der er de bedste afsætningsmuligheder, og hvor en konkurrencedygtig produktion kan bidrage til løsning af balanceproblemerne.

Der er på denne baggrund grænser for, hvor langt det er muligt at gå med lønudjævningen. I de kommende år må man være mere orienteret mod en bedre sammenhæng mellem arbejdsresultat og arbejdskraft aflønning og mod et konkurrencedygtigt omkostningsniveau. Ved at styrke sammenhængen mellem aflønning og produktion vil der også give den enkelte incitament til at tage selvstændige initiativer, når det gælder forbedring af den individuelle arbejdsindsats og dermed indtjeningsmulighederne. Tilstræbes en mere ligelig fordeling af indkomster, end store dele af befolkningen anser for rimelig, vil dette virke imod formålet og blot virke inflationsfremmende.

Det forhold, at der eksisterer løn- og indkomstforskelle mellem individer, er ikke i sig selv udtryk for et lavindkomstproblem.

I kommissionens politiske overvejelser anføres en række arbejds-, erhvervs- og uddannelsespolitiske forslag, der tager sigte på at fjerne de uligheder, der opstår som følge af arbejdsløshed.

For så vidt angår arbejdsmarkedspolitikken, fremføres det i betænkningen, at adgangsvejene til arbejdsmarkedet gøres lettere, at arbejdet tilstræbes mere ligeligt fordelt, og at der tilstræbes bedre muligheder for deltagelse i efteruddannelse og voksenuddannelse som en del af ens ansættelsesforhold. Kommissionen peger endvidere på, at en nedsættelse af arbejdstiden kunne være med til at skabe større lighed i beskæftigelsen og dermed i indkomsterne.

Det er som nævnt regeringens klare hensigt med den overordnede økonomiske politik at skabe varige arbejdspladser. Arbejdsmarkedspolitikken vil her få en central funktion. Det er nødvendigt, at fleksibiliteten på arbejdsmarkedet ikke forringes, herunder at mobiliteten geografisk og mellem faggrupper